

[Per Hækkerup.]

uden om det. Ellers risikerer man at havne i endnu voldsommere indgreb af generel karakter med de virkninger, det har.

Der har i dagspressen været omtalt, at vismændene har behandlet problemerne, men det er ikke offentliggjort endnu. Efter dagspressens omtale synes dette at vise, at vi kan regne med, at de indgreb, der er gennemført tidligere, forstærket med momsforhøjelsen nu, vil virke så stærkt hen i slutningen af året og i begyndelsen af det nye år, så byggeriet vil gå stærkere ned, så beskæftigelsen vil blive truet. Hvis man fortsat skal gribe til de traditionelle midler, ender man på den samme måde, som vi altid er endt: i den anden grøft, nemlig arbejdsløshedsgroften og den manglende beskæftigelses grøft, hvis indgrebet skal være tilstrækkelig effektivt til at klare betalingsbalanceproblemet. Derfor er det, vi foreslår at gribe disse problemer an på en anden måde, og det burde man tage op til en virkelig bedømmelse.

Jeg bliver så nødt til afsluttende at gøre nogle bemærkninger om regering og opposition og regeringspartierne. Regeringen har benyttet sit flertal, det er dens ret, og vi har ikke haft mange muligheder for at kunne påvirke lovgivningen i de afgørende spørgsmål. Vi sluttede realkreditforliget, fordi man her viste imødekommenhed over for vore synspunkter — jeg tror kun, det var, fordi der var en vældig utilfredshed i kommunerne og hos de kommunale repræsentanter af alle partifarver med det, regeringen havde gjort, og fordi vi i mellemtiden havde haft kommunevalget. Vi håber på, at der kan komme saglige drøftelser i det kommende folketingsår, men vore forventninger er ikke alt for store, selv om gallup-tallene fortsat synes at skulle fortælle regeringen, at den burde snakke med det store oppositionsparti.

Nok så interessant er jo det, der er sket mellem regeringspartierne indbyrdes og mellem regeringen og regeringspartierne. At det knirker, det ved vi alle sammen; det viser også regeringens svingende politik. Men vidste vi det ikke før, så fik vi det at vide, da Baunsgaardskiftet indtrådte — det var desværre, om jeg så må sige, ikke den rigtige Baunsgaard, men gruppeformanden, der blev skiftet ud. Jeg troede ærlig talt på den

officielle udtalelse, da den kom, at det var helt normalt, og at der ikke skete noget særlig, men avismeddelelserne synes jo at tyde på noget andet, og det sker jo af og til, at oppositionstalere fortæller noget oplysende om, hvad der sker hos dem. I den henseende vil jeg gerne have lov til at citere en udtalelse af hr. Anders Andersen på et møde i Herning for nogle dage siden. Han siger om dette:

„Dette skifte kan måske gøre det vanskeliggere fremover at fastholde et samarbejde, som venstre kan være tjent med — men naturligvis, jeg kan ikke vide det. For det kan jo ske, at når folk får et større ansvar, så forvalter de det på en anden måde.“

Det var vist én til den nye gruppeformand hos de radikale. Jeg ved godt, man ikke må kritisere den højtærede formand, men det må vel være tilladt at kritisere eller debattere med folketingsmand Skytte, og selv om jeg ikke skal gøre det, så vil jeg da gerne sige, at når hr. Skytte i en mandagsartikel i Berlingske Tidende den 1. juni i år kan fastslå:

„Dernæst havde skiftet intet med partiets politiske placering at gøre“, så er han i hvert tilfælde ikke enig med hr. Anders Andersen, men måske skal jeg trække mig ud af debatten og lade den fortsætte som den sædvanlige kærlige debat mellem regeringspartierne.

Det, der er sket her, rejser også et spørgsmål om statsministerens troværdighed og om statsministerens stilling. Her skal jeg ikke hæfte mig så meget ved, at nogle mener, at statsministerens position inden for det radikale venstre er blevet styrket, fordi våbendraget nr. 1 er blevet reduceret i rangfølgen. Jeg vil mere hæfte mig ved den total fejlslagne politik, som givetvis ikke har fremmet statsministerens eller regeringens omdømme, tværtimod. Men jeg vil også gerne nævne det mislykkede forsøg, statsministeren gjorde på at vælte det forlig, vi var nået frem til i realkreditudvalget, hvor de fem partier havde forhandlet sig til rette, hvorefter de fem partier var gået til deres grupper og de fem grupper godkendte forliget. Da vi tror, at den hellige grav er velforvaret, får vi så at vide, at det er den alligevel ikke, for i regeringens økonomiudvalg har man ikke villet tiltræde forliget i den